Ч. 143 (13.091). Львів, пятниця 1. липня 1932. Poczłowa opłata uiszczona ryczałtem. Рік LIII.

# ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“ Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 4·00 зол.
Чвертьрічно 12·00 „
Піврічно 24·00 „
Річно 48·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар. Франції, Англії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

# Південь проти півночі.

**Конфлікт поміж південними німецькими краями і центральним берлінським урядом. — Династія Віттельсбахів на овиді. — Чи твір Бісмарка у не безпеці? — Національний сепаратизм чи державний автономізм? — Українські анальогії.**

*Львів, 29. червня 1932.*

Цікава річ: у тому самому моменті, коли до влади в Німеччині приходять люди, які могутніми цифрами відданих в усіх останніх виборах народніх голосів доказують свої впливи, довіря і авторитет у найширших масах народу, враз вибухає такий конфлікт поміж поодинокими німецькими племенами й союзними краями, якого не було в Німеччині від десяти літ та який вичаровує із замогильних світів грізну тінь „залізного канцлера“ Бісмарка. Очевидно, що ворожа німцям чужинецька преса, яка рада би такий внутрішній конфлікт використати для своїх закордонно-політичних цілей, представляє внутрішній антагонізм поміж Мінхеном, Штутґардом і Липськом з одного боку та Берліном з другого, зовсім інакше, ніж він є по суті, — тенденційно і невірно: Баварія, мовляв, хоче „відірватись“ від Прус та створити з іншими південними краями або з Австрією окрему державу з перевагою католицького населення, протиставлючись протестантським північним племенам. Рівночасно деякі наївні французькі й польські публіцисти фантазують уже на тему розбиття цілого твору Бісмарка, творця зєдиненої великої німецької держави, та відгрівають нереальні проєкти з кулюарів версайської конференції, яких автори мало рахувалися з життям і дійсністю, а більше зі своїми бажаннями й симпатіями.

Розбиття Німеччини на держ.-самостійні, кволі і податливі на чужинецькі впливи частини, німцям не грозить. Але це не перечить фактові, що істнуючий конфлікт надзвичайно ослаблює внутрішні сили Німеччини, істнуючій міжпартійній боротьбі додав нового яскравого забарвлення, та ставить під великий знак запиту правдивість чванькуватої заяви канцлера фон Папена в Льозанні, що — мовляв — він є у щасливішому положенні, ніж його попередник, бо має за собою весь німецький нарід і може приймати зобовязання дійсно в імені цілого народу. Якщо мова іде про одностайний німецький фронт супроти французів у такій справі, як воєнні репарації, то новий канцлер каже правду, забуваючи лише, що й Брінінґ мав за собою усіх без виїмку своїх земляків з хвилиною, коли заявив, що вони не виплатять більше ані одного пфеніґа. Але внутрі, у себе дома, в Німеччині, уряд фон Папена — як видно з незаперечних фактів — великого довіря й одностайного фронту за собою далеко не має!

Безпосередня причина конфлікту — реактивування „штурмових“ відділів Гітлера, привернення дозволу носити „брунатні“ сорочки й однострої та скасування заборони вуличних демонстрацій. Нема чого дивуватися фон Папенові, що купуючи собі підтримку національних-соціалістів, зготовився з легким серцем анулювати ті розпорядки Брінінґа-Ґренера, через які їхні автори провалилися. Однак на скликаній в тій цілі конференції премієрів і міністрів внутрішніх справ усіх союзних німецьких країв — цілий ряд тих країв рішучо запротестував проти скасування заборон, які попередній уряд видав в імя бережения престіжу державної збройної сили та прилюдної безпеки і спокою. Особливо рішучо виступила Баварія, а під її проводительством Баден, Віртенберґія і Саксонія. У Баварії заборона гітлерівських одностроїв і вуличних демонстрацій була заведена окремим краєвим законом. Тепер баварський уряд, який мабуть з усіх краєвих урядів має найбільший досвід у цій матерії (адже Мінхен зі своїм „брунатним домом“ був централею нац.-соц. руху і тереном усіх давніших „пучів“), — зжахнувся перед перспективою розпутання звязаних вуличних сил. Премієр баварського уряду д-р Гельд склав минулої суботи в баварському соймі заяву, що баварський уряд не є схильний зволити волю міністра внутрішніх справ Німеччини в справі скасування заборони носити мундури й улаштувати політичні демонстрації, бо уряд не хоче допустити до того, щоби партійні ріжниці були ліквідовані на вулиці. Одночасно баварський уряд вислав до през. Гінденбурґа меморіял з повідомленням про своє рішення і просьбою, щоби центральна нім. влада шанувала розпорядки, які видали поодинокі краї та які відповідають їх льокальним інтересам; одночасно баварський уряд впевняє, що стоїть на становищі конституції і висловлює надію, що на будуче не будуть робити йому труднощів у береженні в краю ладу, спокою і безпеки для спільної користи цілої держави. Баварський сойм усіми голосами проти голосів нац.-соціялістів і комуністів затвердив це становище уряду.

Але на таких просьбах і рішеннях у доволі коректній формі не скінчилося. На погрозу нім. мін. внутр. справ фон Ґайля, що він розвяже баварський сойм і призначить державного комісаря для Баварії, баварський премієр відповів, що він скаже арештувати такого комісаря зараз на границі Баварії; у відповідь на погрозу проголосити в цілій Німеччині виїмковий стан — енерґійний баварець загрозив особливим виїмковим станом на території Баварії; у відповідь гітлерівцям, що заповіли „марш брунатних сорочок на ратунок брунатного дому у Мінхені“ — лідер найсильнішої у Баварії народньої католицької партії д-р Гайм видав поклик до баварців, щоби не лякалися у слушному моменті принести жертву з життя і майна в обороні свободи. Одночасно той-же популярний баварський провідник оголосив у чужинецькій пресі інтервю з отвертим признанням до вірности здетронізованій династії Віттельсбахів, яких — мовляв прийдеться мабуть покликати назад на баварський престіл, щоби боронити батьківщину перед суприматією Прус...

Коли додати до того, що в Прусах усе ще урядує соціялістичний кабінет з Северінґом, як міністром внутрішніх справ, бо пруський сойм не є в силі виділити у себе нового уряду, а центральний уряд таки не має відваги іменувати для Прус державного комісаря; що саський сойм приняв комуністичний внесок недовіря урядові фон Папена; що з другого боку нац.-соціялісти взивають до збройного походу проти „фронди“ південних країв й до арештування непокірливих краєвих міністрів — то разом із 6-ти міліонами безробітних, 5-ти міліонами комуністів і 1½ міліярдовим бюджетовим дефіцитом внутрішня ситуація Німеччини не представляється занадто розкішно.

Останні звістки кажуть, що през. Гінденбурґ знехтував меморіял Баварії та після довшої авдієнції мін. Ґайля підписав предложені ним декрети, які реґабілітують однострої фашистівських орґанізацій і дозволяють на вуличні демонстрації політ. характеру. Найближчі дні покажуть, як зареаґує Баварія, якої премієр, д-р Гельд ледви чи злякався каменів, якими гітлерівці вибили всі шиби у вікнах його хати...

Вся німецька демократична преса перестерігає перед легковаженням політичного заповіту Бісмарка, який будував одностайну Німеччину на принципі рівности союзних країв і добровільної згоди їх володарів. Не можна нині говорити поважно про національний чи державний сепаратизм Баварії, — але можна казати про можливість штучного витворення його через центральну німецьку владу, яка потурала би дальше партійним інтересам і фашизмові одного політичного табору та виявила би якимись нетактовними актами свою державницьку короткозорість.

Ця німецька історія має деякі анальоґії в українських історичних відносинах у 1919 р. Пригадаймо дебати у Національній Раді на тему злуки З. У. Н. Р. і У. Н. Р., речників беззастережної уніфікації обох частин національної території і речників беззастережного сепаратизму. Історія новітніх держав і народів доказала, що нема більшого злочину, як племінний партикуляризм, але й нема більшого політичного нерозуму, як насильне ломання льокальних традицій та психольоґічних і культурних ріжниць ріжних частин одного народу.



# Жидівські кольонії на Україні.

II.

**Урядові полекші для жидів-хліборобів. — Примусові колективи. — Почести та кари.**

Нові кольоністи підтримували в кольоніях міський жидівський побут, традиційний жидівський одяг, талмудичну освіту, верховодство рабінів; жіноцтво не брало участи в полевих роботах, коли виходили замуж складали умову, щоб їх не примушували до робіт, які не відповідають традиції. Підростки цілими днями читали рабінські книжки замісць помагати в сільськім господарстві. Уряд не задовольнявся тим станом і заводить у 1837 р. нагляд з відставних штабс-офіцирів. Особливо багацько для справи жидівської кольонізації зробив міністр державних маєтків, талановитий адміністратор, граф Кісільов, хоч, розуміється, уживав для того методи, відповідно до тої доби.

У виданім за нього новім „Положеніи о евреях-земледѣльцах“ 26. XII. 1844. всім жидам із „черти осілости“ дозволялося переходити у хліборобський стан та оселюватися на державних чи приватних землях. Хто хотів оселюватися на державних землях на півдні України діставав безплатно по 5—8 дес. на душу, без права продавати чи винаєндовувати людям „ріжної з ними віри“, далі діставав допомогу на переїзд, на будівлю хати, купівлю живого й мертвого інвентаря ще по 175 р. на родину, звільнення на 10 літ від обовязку платити податки, звільнення на 25 літ від рекрутського обовязку і нарешті від ріжних платностей. Крім того у перші три роки оселення дозволяли новим кольоністам наймати робітників-християн, а за добру господарку давали: похвальні листи, грошеві нагороди, „форменні кафтани“, „почотні кафтани“, срібні медалі й золоті. Тим законом заохочували жидів-кольоністів оселятись і на землях приватних, а хто із жидів великих землевласників оселив би на своїй землі не менше 50 одновірців-чоловіків, діставав титул „лічного почотного гражданіна“, а хто оселив би не менше 100 людей, набував назву „потомственного почотного гражданства“.

Щоправда вже „Положеніе з 30. V. 1835 р. мало за завдання притягати поодиноких жидів землевласників, щоби орґанізували жидівські кольонії. Сприяючи оселенню жидів уряд ставив низку господарських вимог. Одною з них була така, що жиди-кольоністи оселені на державних, власних чи меценатських землях зобовязувалися обробляти їх власними силами, а нерадних віддавали під ближчий нагляд начальства. Адміністраційна практика царського уряду простягала свою опіку над кольоністами занадто далеко. Щоби жидівські господарські одиниці-двори добре забезпечити робучими руками з 1847 по 1850 р. спробували заводити т. зв. „сводные двори“, збираючи в одну цілість по кілька родин, непосвоячених зі собою. Так повстала примусова комунізація невеликих людських груп, що нагадує примусову колективізацію большевицької влади наших днів; наслідки однакові: жидівство втікало з тих примусових комун, як утікає із сучасних примусових колекти-

вів. Поруч з тою збанкротованою спробою створити постійні обєднання попробували робити тимчасові соціялістичні групи з метою поправити кепських господарів-кольоністів: для того в тімже 1847 р. заснували „повні робочі упряжі“, до яких „приписували“ по кілька родин, а які мусіли під доглядом німців-кольоністів спільним живим і мертвим інвентарем по черзі обробляти не менше 3 дес. на родину.

З усього законодавства і адміністраційної практики кісілівського уряду виходить, що жидів наділювали землею на засаді націоналізації з ужиттям форм примусових асоціяцій; за царського режіму прийшли до кріпацького соціялізму. Картина не була би повна, якби ми не згадали, що за особливою міністерською інструкцією 1847 р., яка відповідала правилам Аракчеєвських військових поселень, коли жид-кольоніст не повів якслід господарства протягом якогось часу і невідповідне господарювання не могли направити тілесною карою, тоді така родина входила у спис „нерадивих“, її приписували до „упряжі“ чи приневолювали працювати за „урочним положенієм“. Сільське начальство призначало „уроки“, які кольоніст мусів виконувати що три дні.

За невиконання розпоряджень начальства „нерадиві“ кольоністи йшли під опіку: їх позбавляли права розпоряджатись своєю власністю, не дозволяли виїзджати за межі кольонії, їх віддавали на заробітки до ліпших господарств в околичні села. За невиконання приписів цієї кураталі винних карали: перший раз різками по 30—40 ударів, удруге — у подвійнім розмірі, утрете — вязницею від 3 до 6 місяців, чи віддачею в рекрути, чи, нарешті, віддачею в поправчі арештантські роти на час від 10—12 років. Це державне реґулювання підтягло кольоністів-жидів і „нерадиві“ стали проявляти „ревність :: хліборобстві“. Поруч тих способів примусу за Кісільова поширювали хліборобське знання серед жидів-кольоністів, орґанізацією кредиту для них.

(Продовження буде).

**Проф. О. Мицюк.**

---

**Від сьогодні поодиноке число „Діла“**

**20 сотиків.**

**Місячна передплата**

**зол. 4·—.**

---

## Перед засіданням Союзу Народів.

Надзвичайне засідання Союзу Народів у справі китайсько-японського конфлікту відложили до четверга, 30. ц. м., щоб уможливити комітетові 19-ох приготовити шляхом приватних розмов відповідні матеріяли й запобігти полемікам підчас пленарного засідання. В четвер Греція та інші держави предложать внесення в справі запрошення Туреччини до приступлення до Союзу Народів. На спеціяльному засіданні, яке буде скликане в липні, приймуть Туреччину в члени Союзу Народів.

—o—

## Згоріла опера.

БЕРЛІН, 29. 6. ПАТ. У Гановері повстала пожежа в ґардеробі місц. опери та поширилася на всю півд. частину будинку. До вечора всі вогневі сторожі не змогли вгасити вогню. Кількох людей з вогневої сторожі затроїлося газами. Втрати величезні.

---

# Непевна доля репараційної конференції.

З Льозани повідомляють, що 28. ц. м. були знову французько-анґлійсько-німецькі розмови з участю Еріо, Жермен Мартена, Мекдональда, Чемберлена, Папена і Шверін-Кросіґка. Після засідання, яке тревало три години, видали такий комунікат: „Предсідник конференції перевів сьогодні з делеґатами Франції і Німеччини огляд вислідів розмов, які відбулися між тими делеґаціями. Завтра попол. предсідник представить державам, що скликали конференцію, рапорт про ситуацію і запросить їх до порозуміння в справі доповнення праць конференції. Французько-німецькі розмови будуть дальше вести“.

Сяк чи так конференція увійшла в критичну стадію і треба рахуватися з її відложенням та одночасним покликанням комітету, щоби дальше займався справою. У французьких колах, як повідомляють із Льозани, уважають заповіджене засідання похоронною церемонією. Трудноші конференції випливають із розбіжности думок між делеґаціями Франції й Німеччини. Франція підтримує свою тезу, яка противиться принципіяльно анулюванню воєнних відшкодувань, будучи однак готовою управильнити справу шляхом господарських компензат зі сторони Німеччини або компензат в політичній ділянці, значить, ґарантією безпеки. Зате Німеччина домагається анулювання відшкодувань в цілости, не предкладаючи ніяких компензат. Комітет, що має повстати з цього приводу, буде складатися з представників пятьох запрошених держав і Німеччини. Завданням комітету буде простудіювати всі зголошені пропозиції. Понадто рішено, що французько-німецькі розмови будуть продовжуватися.

Вигляди на якесь порозуміння дуже малі, хоч сам Мекдональд піднявся ратувати ситуацію і навязав розмову з французькою і німецькою делеґацією. Французькі політичні кола ставляться до цих спроб песимістично, а французька преса пише про зірвання переговорів, якщо німці не приймуть французьких домагань. В тій ситуації Мекдональд мусить перевести створення комітету для справ господарської реорґанізації Европи і другого комітету, що підготував би льондонську конференцію.

Таким робом переговори про відшкодування були би відложені до осени.

---

# ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ „ЦЕНТРОСОЮЗУ“.

**Пополудневі і вечірні наради.**

Продовження нарад Загальних Зборів „Центросоюзу“ в дні 28. червня ц. р., про які звідомляли ми в попередньому числі, почалися від дискусії над звідомленням дирекції, в якій говорило 11 бесідників.

Після цього прийнято одноголосно внесок Контрольного Комітету, предложений дир. *Миханцьом (Самбір)* про признання для праці Н. Ради і Дирекції та про уділення їм абсолюторії.

Опісля розвинулася широка дискусія над внесками Н. Ради, в якій брали участь майже всі делеґати Окр. Союзів. Внески прийнято в таких справах:

1) щоби Окр. Союзи доглянули виконання низовими кооперативами їх обовязку вплачувати щорічно вкладку до „Сільського Господаря“ і „Просвіти“;

2) щоби „Центросоюз“ заключив умову з „Сільським Господарем“ для ведення цим останнім пляновоі праці над орґанізацією хліборобської продукції;

3) у звязку з цією ухвалою рішили Заг. Збори вплачувати на фонд плянової продукції живини при „Сільськім Господарі“ 1 проміль від кожного збутого ваґону живини (безріг, птацтва, худоби) і по 10 зол. від кожного збутого ваґону яєць; (цей фонд призначений на працю над піднесенням нашого птахівництва і плекання тварин, яку веде „Сільський Господар“, закладання курячих фарм і т. д.);

4) рішено, щоби Окр. Союзи впливали на низові кооперативи, щоби вони складали на окремий фонд кооперації для заг. закупу і збуту в „Центробанку“ примусову ощадність у висоті 1 проміль торгів.

5) рішено впливати на низові кооперативи, щоби вони вплачували обовязково по 30 сот. мі-

---



---

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 1. ЛИПНЯ 1932.

І. ФЕДОРОВИЧ-МАЛИЦЬКА. 4)

# Мистецтво і підсвідоме.

**Минуле і сучасне. — Оборона рідної тематики.**

(Докінчення).

Щодо неможливости „створити речі, які відповідають духові минулої доби“, гадаю, що малюючи інколи історичні теми, наші мистці не потребують бути „акторами“ ані не є в потребі зрікатись власної творчости у дусі сучаснім. Для українського мистця історична минувшина його нації повинна бути таксамо жива та духово-присутня як сучасність, бо одно і друге входить у склад його переживань. Не в тім річ, щоби накинути поодиноким мистцям історичну або іншу тематику. Але нехай буде ясно, що **вибір рідної тематики не є анахронізмом,** а навпаки, доказом наскрізь „живого“, органічного звязку між життям і даним мистецьким твором. Творчість Олени Кульчицької, м. і. пророчисто ілюструє цей факт. На нашу думку, наш теперішній загальний рівень культури є того роду, що (у літературі як і в малярстві) ми духово саме зрілі і приготовані на твори з історичною тематикою, очевидно модерно схопленою. Навіть М. Драґан годиться, що індивідуальність „є вислідом у фізичнім відношенні складників попередніх поколінь, а в духовім у великій мірі загального рівня культури, в якім ця індивідуальність приходить на світ“. Чи наш загальний рівень культури наставлений на інтелектуальні абстракти?

У це мабуть не вірить і сам М. Драґан, и ній має повну слушність попереднім своїм твердженням, дарма, що його порівнання з мітольоґії („Ніодна індивідуальність не вискакує як Афродита Зевесові з голови“) є менш переконуюче з тої причини, що не Афродита, тільки Палляс Атене вискочила Зевесові з голови.

Ріжниця поглядів **почасти** спричинена тим, що хоча М. Драґан приступає до мистецьких питань зі зрозумінням предмету, але дуже односторонньо, бо виключно з погляду самих артистів-малярів. Для них формально-технічні проблеми є на першім пляні, бо вони безнастанно стикаються та борються з формально-технічними трудношами. Інакше з публикою. Публика не має і, на мою думку, не повинна мати нічого спільного з питаннями технічного виконання мистецьких творів. Публика стає перед доконаним фактом укінченого твору. Для публики не поодинокі технічні прикмети твору, на яких вона не розуміється, тільки **ц і л і с т ь т в о р у** важна. І хоча мистецький твір цінний або безвартісний завдяки його формально-технічним прикметам — публика шукає у мистецьких творах щось понад чисто-формальні прикмети і в тім має повну рацію. Мистецтво як своєрідний **modus dicendi** мусить виражати собою щось понад-формальне, мусить торкатися великих, відвічних, ніким нерозвязаних тайн життя.

•

Мета цієї статті — як може дехто догадувався — оборона рідної тематики.

При кінці бажаю коротко зясувати кілька з головних точок.

1) Нема і не може бути „безпредметових“ малюнків. Навіть т. зв. „безпредметовий малюнок“ Арпа (гл. Альманах „Зумо“ стор. 7) має виразно означений предмет у формі анатомічно-інтеллектуалістичного новотвору.

2) Рідна тематика у мистецтві є психольоґічно так само оправдана як кожна інша тематика, виросла з психічного підложжа.

3) Рідна тематика є артистично вповні рівнсвартна з кожною іншою тематикою, тому, що зі становища чисто „формального“ вибір тематики байдужий.

4) Зі становища артистично-психольоґічного добір тем не є байдужий.

5) Привязання ваги до зовнішніх, характеристичних ознак власного народу не є „національкою романтикою“ а, навпаки, є доказом дещо глибшого психольоґічного зрозуміння цих ознак.

Рідна тематика не оправдує технічно-поганого виконання малюнку, але технічно добре виконання ще не ручить за успіх малюнку з рідною тематикою. Успіх малярського твору залежить у великій мірі не лише від сюжету, але від підходу до сюжету. Якщо деякі зпоміж наших мистців, що беруться за національну тематику і не мають фінансового успіху, то не винна в тому рідна тематика, а винні або надто високі ціни або спосіб схоплення сюжету, що не промовляє до нікого.

Незалежно від поглядів ріжних людей, зацікавлених рідним мистецтвом, життя всюди і завсіди іде своїм непередбаченим шляхом. Часті та нераз дивоглядні відхили від того, що людський досвід називає нормою, є на деннім порядку. Знаємо нераз ніби всі компоненти якогось хемічного або духового прояву, але не всилі передбачити дальшого ходу подій. Ця необчисленість будучого належить до маєстату життя. Та без огляду на цю необчисленість мусимо волево триматись певних напрямних. До них треба зачислити м. і. задержання рідної тематики в мистецтві, психольоґічно та артистично вповні оправданої, зваживши довільний вибір мистецьких тем.

Нераз вже порівнювали поодинокі народи до поодиноких інструментів у великій, всесвітній орхестрі. Якби всі грали на таких самих інструментах, взаємне доповнення сталоб неможливе. Не треба і не вільно наслідувати чужого у духовій царині, бо тим загрожена не лише власна духова індивідуальність, але і загальна гармонія, яка не полягає на созвучності, а на достроєних до себе контрастах.

сячно на Кооперативно-Торговельну Школу у Львові (досі виплачували 90 сот. місячно);

6) заслухавши відомлення про положення нашої кооперації на північно-західніх землях — переслали Заг. Збори цим кооперативам свій привіт та бажання видержати;

7) рішено, що від 1. липня н. р. будуть Окр. Союзи продавати кооперативам тільки мило з фабрики „Центросоюзу";

8) усталено однакову продажну ціну на мило „Центросоюзу";

9) розділено чистий зиск так, що 4.646 зол. призначено до запасного фонду, а 700 зол. на організаційні справи кооператив у деяких районах;

10) принято до відома відомлення з переведеної через РСУК ревізії та доручено виконати його поручення управі „Центросоюзу".

Опісля вибрано двох членів Н. Ради, а саме: пос. *Кузика* Степана (Рогатин) і д-ра *Вензалька* Волод. (Копичинці) та чотирьох заступників а то: д-р *Гамаля* Волод. (Збараж), дир. *Новосельського* Петра (Дрогобич), дир. *Гомотюка* Евстахія (Борщів) і інж. *Семянчука* Ілька (Станиславів) — всіх на місце тих, що згідно зі статутом в цьому році уступили.

До Контрольного Комітету вибрано: дир. *Завчківського* Миколу (Львів) дир. *Шмату* Василя (Чортків), д-ра *Свістеля* Франца (Перемишляни), а на їх заступників дир. *Вакальця* Івана (Підгайці) і інж. *Тертеку* Андрія (Скалат).

По полагодженню ще деяких справ (ухвала висоти кредиту, винагорода Контр. Комітетові) пос. О. *Луцький* закрив в год. 20-ій Збори, які були дуже працьовитими та були віддзеркалом найбільшого сектора нашої кооперації, згуртованого в „Центросоюзі" і Окружних (Повітових) Союзах Кооператив.

# З українського життя на еміґрації.

### УКРАЇНСЬКА КОЛЬОНІЯ У БРАТИСЛАВІ.

Найстарша українська емігрантська організація (заснована 1922 року) „Українська Кольонія у Братиславі" відбула дня 28. 5. 1932 Надзв. Загальні Збори, на яких прийнято нових членів, обговорено біжучі справи та перебрано Управу кольонії.

До Управи вибрано: головою інж. Зеркаля С., заст. гол. інж. Мезенціва М., скарбником п. Кузнеціва Ів., секретарем інж. Зубченка Д. і господарем п. Нечитайла. Обовязком нової Управи є м. і. вжити старань про захоронення і дальше утримання бараку та налагодження організаційного та культурного життя в кольонії.

### ЗАЛОЖЕННЯ „ПРОСВІТИ" В БРАТИСЛАВІ.

Дня 8. 5. 1932. відбулися організаційні збори українського громадянства у Братиславі для заложення місцевої філії Товар. „Просвіта" в Ужгороді. На збори прибуло поверх 30 укр. громадян. Зборами проводив, як голова д-р Бризгун К., а секретарював студ. Шпилька Юр.. Збори прийняли статут, намітили дальший плян праці та вибрали кермуючі органи філії. Головою філії став д-р Шавала, членами Управи: д-р Бризгун, д-р Малик, студ. Шпилька, студ. Галас, студ. Петрівський і п. Стравняк. До Ревізійної Комісії обрано: інж. Зеркаля С. та Неверлю К.

### ЧЕСЬКО-УКРАЇНСЬКЕ Т-ВО ПРИХИЛЬНИКІВ УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ В ЧСР.

Це товариство повстало 25. II. 1932, як аполітична організація для допомоги українському шкільництву в ЧСР та складається з чехів і українців. Під опіку цього товариства зокрема переходить й україн. ґімназія у Ржевницях.

Членські вкладки для дійсних членів 24 кч., для співчуваючих 12 кч. а для організацій 100 кч. річно.

На чолі Т-ва стоїть Кураторія з 13 членів. Головою Кураторії є директор реальної школи у Празі д-р Г. Вінклер, великий прихильник наших культурних змагань.

—o—

# З еміґраційних справ.

### ВАЖНЕ ДЛЯ ЕМІҐРАНТІВ ДО УРУҐВАЮ.

Уруґвайський консулят даватиме візи всім власникам афідавітів без попереднього індивідуального розглядання справи. Ті еміґранти, котрим консулят раньше відмовив візу, тепер можуть зголоситися і візу дістануть. Коли афідавіт переданений, треба віднестись до Львова (Еміґраційний дім — Вишневецьких 4) для провірення, чи можна буде дістати уруґвайську візу.

### У СПРАВІ ВИЇЗДУ ДО БЕЛЬҐІЇ.

Жінки й діти, які їдуть до чоловіків та родичів, що перебувають у Бельґії, мусять мати документ стверджуючий, що батько чи чоловік мають право постійного побуту у Бельґії. Документ такий видає начальник громади в Бельґії. Крім жінок і дітей можуть їхати еміґранти, що мають поіменні візвання від роботодавців, себто контракти, які мають підтвердити: мер, префектура та найближчий консулят.



### НОВІ ОПЛАТИ ЗА МЕКСИКАНСЬКІ ВІЗИ.

Мексиканський консулят від дня 18. травня стягає оплати за візи у висоті 10 долярів від особи. За виставлення карти ідентичности платиться 1 дол., за посвідку щіплення віспи теж один долар від особи.

### У СПРАВІ ВИЇЗДУ ДО ГОНДУРАСУ.

Посвідки на безплатні пашпорта до републики Гондурас видає для еміґрантів Експозитура Еміґраційного Уряду у Варшаві.

Без візвань можуть їхати: кравці, шевці, механіки малярі, столярі, бляхарі, будівельні майстри та дрібні торговці. Дорога до Гондурасу коштує тепер 268 дол. Віза гондураська у Варшаві коштує 10 дол.

### У СПРАВІ ВИЇЗДУ ДО АРҐЕНТИНИ.

Еміґранти, які мають афідавіти та карти візвання, виставлені в Арґентині, мусять провірити, яка клявзуля є на їх афідавітах, бо від того залежить дальше полагодження формальностей (леґалізування та вироблення додаткових документів). Арґентинські афідавіти є важні один рік від дати виставлення. Без афідавітів та візвань можуть до Арґентини їхати: хлібороби самотні, бездітні подружжя та з дітьми, коли кожний з членів рідні є здібний до праці на ріллі і може працювати в ріжних місцях. Корабельна карта до Арґентини коштує 950 зол. від дорослої особи, а арґентинська віза 305 зол. 60 гр.

### АМЕРИКАНСЬКІ ПАШПОРТИ ПОДОРОЖІЛИ.

Згідно з розпорядком президента Злучених Держав оплата за пашпорт виносить 10 дол. (раньше 6), а прольонгата пашпорту 5 дол. (раньше 2).



ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА" З ДНЯ 1. ЛИПНЯ 1932.

В. КАВЕРІН.

# Друг мікада.

Невже не однаково, де приключилося оте, що приключилося Като Садао? Кімната, яку він займав, не дивлячись на вишукану обстановку, нагадувала тюремну світлицю системи Сен-Жіль: вікна були доволі великі, щоби вмираючи, глянути в небо. Крізь матові запони простягалася безрадість. За вікнами, у безмежі, колисався жовтий кисіль, що скидався на мряку; за мрякою лежало місто. Місто звалося Льондон. Автім, дуже можливе, що місто звалося Шікаґо.

Като Садао був шпигун. Це неточне. Като Садао був віконт Като Садао. Кусливий, загризкуватий, ущипливий японець, мала, сухорука малпа з повисистими вухами, з брудними косицями вусів над хитрим ротом... У 70-их роках, коли гольдуючі самураї боролися без успіху за владу, його ранили. У 70-их роках японці боролися стрілами. Стріла влучила в руку, розірвала сухожилок. Рука всохла. Тепер був це поморщений, кривий гачок, на який протягом двацяти років намагався надіти Европу.

Не бунтувався більше, щіпив ліву руку і знав напевно, що японська армія від лука й стріл дійшла до скорострілів.

Він був шпигун. Але-ж ні! Він був правосильний представник своєї країни в місті, яке лежало за масою розколиханого, жовтого кисілю.

Кисіль сопів за вікнами і надаремне вдавав мряку.

Рожевий телеграфічний бланкет висів і колихався у здоровій руці Като Садао.

Були на ньому видруковані тільки два слова. Перше видалося Като Садао шпитальним халатом, друге — відголосом барабанів, який втискається у вуха повішеного; мішок закинутий на голову, хребтовий мозочок розірваний намащеним стрічком.

Заслонина. Цяткована портієра ворухнулася, відсунулася набік. Юнак поклонився від порогу, вийшов швидко, смокінг автоматично порушився на його спині.

Зупинився два кроки перед віконтом.

Като глянув на нього, підвів брови.

— Цісар помер, — сказав холодно — прошу, прочитайте це, пане Матамура.

Секретар мовчки глянув на телеґраму. „Еге, цісар помер", подумав собі, „цісар помер, щож..."

Цісар умирав шість років. Шість років тому збожеволів. Годували його ложечкою, терпів на дитинячу хоробу. Жив так довго, що можна було подумати: вороги Японії продали його смерть анґлійцям, на придаток до копалень міді або до сахалінської нафти.

— Цісар помер, — повторив байдуже Като і втис голову в рамена — це значить, що ви говорите з трупом. Отож то, говорите з трупом, пане Матамура. Колись був я його близький друг. Мій обовязок піти його слідами.

Секретар утомився за цю ніч. Ота мряка за вікнами, цятковані портієри...

Маячилась йому рожева жіноча нога від бедра до пяти. Не спав три доби.

„Піти його слідами, тобто — зарізатися, це кумедне", подумав ліниво... І в думці знизав плечима.

— Вважатиму за велику собі честь... Вибачте мені, пане, мою сміливість, недостачу виховання, — відповів із машинальною чемністю — але якщо зможу зробити вам прислугу, то це буде для мене незаслужена почесть. Рішуче, я не гідний цієї почести... („Почесть, почесть — про що я говорю?" — подумалось йому незрозуміло).

— Не сумніваюся про вашу услужність, — буркнув Като — знаю, що ви завжди готові зарізати мене, якщо трапиться до цього нагода.

Секретар зморщив брови, рамена під смокінґом порушилися вгору й опали вниз. Віконт жартував, але жартувати так, коли цісар помер — не личило.

— У цьому річ, що хочеться мені жити, пане Матамура, — сказав віконт у задумі — жаль, розумієте; що-ж, смерть безцільна.

— На всякий випадок я стою до ваших послуг — сказав секретар матовим голосом і нагадав собі подію з Такутомі. Його приятелі, лідери Кенсейкай, прийшли до нього у відвідини. Такутомі вважав пятнайцятихвилеву розмову з ними за проведений мило й корисно час. Коли ці дійшли, знайшлася в кімнаті мала, золота домовинка, де лежав кинджал. Це було чемне й повне пошани предложення зарізатись. А Такутомі...

„Він здається, справді зарізався", думав повільно секретар, „хоча ні, відіслав домовину на пошту, щоби нею покористувався якийсь незнайомий... Не зарізався, вбили його".

Като говорив не менше, ніж пів години, а він не чув ані слова. Коли під кінець вслухався, затривожило його обличчя віконта. Обличчя було плоське, мов тінь і зелене, як зелень.

— Не хочу, щоби мій край живився стервом, — тягнув Като захриплим голосом — я син дайміо, родом із Каґошіми, а Европа мене затроїла. Ми затроєні, пане Матамура, кудинебудь я поїхав би, скрізь те саме. Вони знівечили простірінь, пожерли й проглинули час, а тепер і це й те показалось отрутою. Двацять років не бачив я Японії, відучився вмирати в Европі.

Глипнув на секретаря і вмовк.

— Де ви провели цю ніч, пане Матамура?

Секретар стягнув вузькі очі до висків, затис зуби. Віконт хорий, потребує лікаря, а все таки, здається, завдає образливі питання...

— Вважатиму собі за велику честь — муркнув із холодною шаною — прохати в вас дозволу не дати відповіді на цей запит. Крім цього, позволю собі думати, що ви трохи нездорові, маєте втомлений вигляд, хоробливу церу.

Мала малпа, зі скрученою, счорнілою рукою скорчилася в свому фотелі, несподівано випростувалася, зі стуком сперла гострі лікті на столі.

— Я був готов віддати життя за цісарство... — сказав Като з оприском, сердито.

— „Був готов..." — понуро завважав секретар.

— Але цісарство й так пропало. Сонце сходить на заході, а не на сході. Починає мені видаватись, що багато розумніш було би згинути пятьдесять років тому під прапорами старого Саіґо. У цьому річ, що тепер я вже за старий, щоби не цінити життя. Як думаєте, пане Матамура?..

(Докінчення буде).

З російської мови перекл. *Ів. Сеничний.*

# Економічний огляд.

## ПОЛЬСЬКА ХРОНІКА.

### Льозанна і польські довги.

Справа воєнних відшкодувань і довгів, що її обговорюють саме тепер у Льозанні, близько торкається Польщі, як держави теж поважно задовженої з титулу війни. Евентуальне скреслення німецьких репарацій не дуже її журить, бо плян Юнга признав їй всього пів міліона нім. марок річно тоді, коли вона має амортизацію воєнних і т. зв. реліефових довгів щорічно мусить платити 116 міл. золотих. Зате польський уряд цікавиться сильно справою прольонгати (бо на ануляцію покищо мала надія) воєнних довгів, що відтяжила би у великій мірі бюджет 1932-33, у якому фігурують вони квотою 67 міліонів золотих, платних починаючи від 1. липня ц. р.

### Загальна конюнктура.

Остання опінія Банку Господарства Краєвого про конюнктуру в Польщі в травні ц. р. схоплює усі моменти більшаючої депресії. На грошевому ринку тревала редукція кредитів, частинно спричинена доляровою панікою. Через грошеву тісноту впали теж обороти в цінних паперах. Передновок не причинився до кориснішого формування цін. Їхній рівень низький. Вивіз сільс.-госп. продуктів у травні був менший. В продукції стаґнація або навіть редукція (гірництво, гутництво), мале оживлення сезонове в текстильці. Внутрішні торговельні обороти низькі так як у попередніх місяцях. Вартість вивозу зменшилась, але сальдо активне. На ринку праці сезонове поліпшення, зате замітні редукції платень.

### Вивіз яєць до Італії.

У цьому році польське яйчарство виявляє велику експанзивність на італійському ринку. Воно заняло 3 місце після Югославії і Туреччини. Осередками торговлі поль. яйцями є Медіолян і Ґенуя.

## МІЖНАРОДНЯ ХРОНІКА.

### Світові біржі і Льозанна.

Надлеманська конференція тримає весь світ у найбільшому напруженню. Її настрої кидають теж рефлекси на біржеві настрої в усіх важніших центрах. Та реаґування бірж є неоднакове. Тоді, коли Уол Стріт у Ню-Йорку заховує в більшости резерву, то париська біржа виявляє частіш усього оптимізм, рахуючись із швидким відмороженням грошевого ринку. Те саме Сток Ексчейндж у Льондоні.

### Англійці про долю доляра.

„The Financial News" пише: „Хоча короткоречинцеві вірительности значно зменшились на нюйорському ринку, проте оцінюється їх ще на 700 міл. долярів, яких не можна легковажити. Хоча бюджет Злуч. Держав ніби-то зрівноважений, а небезпека нарушення цієї рівноваги через т. зв. Soldiers Bons Bill, що його сенат відкинув, наразі усунена, проте треба рахуватись із тим, що в міру зростання господарської кризи ця рівновага може стати ілюзорична. Дальший упадок цін загрожувати може екзистенції великих підприємств і банків. Якщо ці інституції отримають відповідну кредитову поміч, то вона знову мусітиме мати інфляціоністичний характер, а це наново ослабить позицію доляра".

### Бельґія, Голяндія і Люксембурґ договорились.

Між цими трьома державами зах. Европи дійшло до порозуміння, у якому рішено не визначувати нових мит у взаїмному торговельному обороті, а істнуючі мита редукувати щорічно на 10 проц. Бельґія, Голяндія і Люксембурґ зобовязалися теж взаїмно не ухвалювати ніяких обмежень ані в імпорті, ані в експорті з виїмком згори усталених випадків. До цього митного порозуміння можуть приступити теж інші держави, якщо схочуть.

### Чотиролітка в Туреччині.

Турецький уряд заміряє від січня 1933 почати реалізувати випрацьований ним плян, завдяки якому Туреччина мала би до кінця 1936 р. звільнитись від чужого імпорту всіх артикулів, що їх можна продукувати в краю. Ці пляни попирають Совіти та Італія. Як бачимо, процес індустріялізації відсталих країн іде доволі швидко руйнуючи міжнародний поділ праці.

В. Н-вич.

# Краєвий Кооперативний Зїзд.

Дня 29. червня ц. р. зійшлись у Львові делеґати української кооперації Галичини і півн.-західних земель на VII сесію свого кооперативного парляменту, що в міру потреби збирається і спираючись на все нову суму досвідів, накреслює напрямні дальшої праці в розбудові нашої кооперації всіх видів і форм.

Зїзд почався в год. 10.45 ранком у Ремісничій Палаті. Відчинив його през. Ю. Павликовський довшою промовою, у якій перейшов історію нашої повоєнної кооперації. Прелеґент присвятив увагу всім важнішим етапам кооперативного будівництва на протязі 12 літ, згадав по черзі всі зїзди, починаючи від першої повоєнної „Краєвої Анкети Кооператив", скликаної Т-вом „Сільський Господар" і Р.С.У.К. на 9. VI. 1920. Він вказав на все ще заповільне темпо нашого кооперативного життя, просив освідомити собі велику ціль кооперації в цілости і наших кооперативних змагань зокрема. През. Ю. Павликовський привитав наприкінці всіх умандатованих делеґатів, що до хвилини, коли він говорив, зареєструвались у кількости 117 (крім гостей і членів Ради РСУК) та побажав, аби наради комісій, що в дальшому мали виповнити програму Зїзду, аби вони в діловій дискусії установили методи здорової кооперативної праці.

В год. 11.15 учасники Зїзду розійшлись по секціях, яких установлено чотири згідно з видами кооператив, а саме: загального закупу і збуту, кредитових, молочарських та міських споживчих кооператив. Праця по секціях ішла весь час дуже пильно, дискусія розвивалась річево а улекшили її заздалегідь видруковані проекти резолюцій.

Секція кооператив загального закупу і збуту залишилась у Ремісничій Палаті. Проводив дир. Шепарович, пізніше дир. Мартюк. Реферував дир. Капуста. З причини обильного матеріялу засідання цієї секції затягнулось найдовше.

Секція кредитових кооператив радила в салі Цен. банку. Проводив през. д-р К. Левицький, реферував посол Луцький.

Секція молочарських кооператив упаштувалась в салі „Сокола-Батька". Провід був у руках дир. Палія, як референт виступав інж. Храпливий.

Остання в черзі секція міської споживчої кооперації засідала в салі РСУК на вул. Домініканській. Проводив інж. Павликовський а реферував дир. Филипович.

Після 6 год. вечора зібрались усі делеґати кооперативного активу в салі „Сокола" на пленум. Тут переголосовано ще раз усі резолюції з узглядненням суттєвих та стилістичних змін, що їх запропонували дискутанти на секціях за одобренням більшости.

През. Павликовський у своюму резюме подякував усім учасникам Зїзду та висказав гаряче бажання, аби перепрацьований матеріял став справжнім дороговказом у дальшій праці в центрі та на місцях. При поважній уже армії кооперативних працьовників і суспільників осяги повинні би бути більші, ніж вони є в нашій кооперації. Причиною того мабуть не скрізь угрунтована свідомість доцільности таких чи інших методів праці. Випрацьовані на Зїзді методи мусить присвоїти собі весь наш кооперативний загал. Речник Ради РСУК вказав у дальшому на конечність викресання в кооперативних масах енерґії і одушевлення, будування твердих етичних основ і шукання за міцними характерами.

На цьому Зїзд покінчився.

Слід зазначити, що протягом дня кількість делеґатів зросла. Всі вони оказували велике зацікавлення, що виявилось у живому процесі дискусії. Йшла вона весь час по лінії строгої діловитости, а коли тут і там бувало грозило відхилення від неї, провід швидко опановував ситуацію.

Замітний був виступ на секції заг. закупу і збуту делеґата з Ковля Токарського (із „лівих") з докором під адресою національної преси, що вона — мовляв — не лише не помагає українській кооперації на півн.-західних землях, але ще й шкодить їй деякими публікаціями (?!). Докору цього бесідник не підтримав ніякими доказами.

НАШ КЛИЧ:

**ЩО РОКУ КУПИТИ ОДНУ БОДАЙ КНИЖКУ ВІД „ПРОСВІТИ"!**

**ВСІ НА ФРОНТ РОЗБУДОВИ „ПРОСВІТИ"!**

# Демонстрація проти версальського договору.

У звязку з роковинами підписання версальського договору прийшло 28. ц. м. в берлінськім Люстґартені до великої демонстрації правих німецьких орґанізацій, а саме студентів, ... гельму, гітлерівців, союзу південних німців і т. і. під гаслом: геть з Версалем! Між іншими промовляв гітлерівський посол А. Розенберґ, який сказав: „Ми, національні соціялісти, не признаємо версайського договору і не тратимо надії, що Німеччина дістане назад те, що відобрали їй цим договором. Ми не спускаємо очей з Польщі, де німці терплять тяжку недолю. Хоч би поляки вигнали останнього німця поза границі своєї держави, ми ніколи не забудемо, що це була земля німецька. Звертаємо наші очі на Данціґ, де відбуваються польські свята, хоч 97 прц. населення творять німці. Пригадуємо віроломному Союзові Народів, що частину Горішнього Шлеська, відібрану нам поляками, мусить назад дістати Німеччина". Промову пос. Розенберґа прийняли слухачі бурею оплесків. Опісля прийшло до сутички гітлерівців з поліцією, яка арештувала кільканадцять демонстрантів.

—o—

# Німецька збройна сила

У звязку з останніми збройними заворушеннями в цілій Німеччині міністр Шляйхер, як повідомляє частина німецької преси, задумує мілітаризувати поліцію й підчинити міністерству Райхсвери. Крім того гітлерівці плянують створення робітничих кадр, зорґанізованих на військовий лад. Ця „армія праці" числила би 900.000 людей і мала би бути розміщена по містах понад 100 тисяч мешканців. Завданням її протидіяти небезпечним наслідкам безробіття, але на ділі буде це велика збройна сила в руках уряду також до всяких інших завдань.

Занепокоєна тим зброєнням Німеччини французька та польська преса так обчисляє німецькі сили: 1) Райхсвера і поліція 220.000 вояків. 2) Гітлерівські штурмові відділи (озброєні і спаковані) 450 тисяч вояків. 3) Армія праці (зорганізована на військовий лад і кожної хвилини готова до акції) 900 тисяч люда. 4) Штальгельм (вишколені відділи) 1 міліон вояків. 5) Райхсбанер (республиканська боївка) 250 тисяч вояків. Отже разом офіціяльне військо і неофіціяльні приватні армії представляють збройну силу 2.820.000 людей. Коли до того додати біля 200 тисяч людей в ріжних менших товариствах і спортово-військових формаціях, то разом німецька армія на мирній стопі начисляла би 3 міліони людей. На випадок мобілізації старших річників прийдуть до того нові міліони...

—o—

# Орґанізаційний рух в краю.

За останній місяць замітний в краю незвичайно оживлений орґанізаційний рух. Крім повітових і льокальних нарад, про які вже була у нас згадка, відбулися в червні дальші такі наради:

## ПОВІТОВА НАРАДА В УГНОВІ.

Дня 5. червня ц. р. відбулася повітова нарада в орґанізаційних справах в Угнові. Заступлені були майже всі села судового повіту числом около 300 делеґатів. Реферат про вагу політичної орґанізації виголосив посол В. ... Нарада рішила створити в Угнівщині окрему орґанізаційну одиницю з Повітовим Народнім Комітетом на чолі. До тепер Угнівщина належала під орґанізаційним оглядом до Повітового Народнього Комітету в Раві Руській. Внаслідок такої одноголосної ухвали вибрано на тій-же нараді Повітовий Народній Комітет Угнівщини з о. Трешневським як його головою і Повітову Народню Раду, в склад якої увійшли делеґати всіх сіл Угнівщини.

—o—

# Вакаційний Дім станиславівської „Учительської Громади" в Ямнім.

„Учительська Громада" у Станиславові довершила неабиякого діла: вибудувала велику вакаційну оселю для вжитку своїх членів у прегарнім літниську Ямнім. Будову взяли на себе самі члени виділу, що безкорисно жертвували свій час і працю, щоби роздобути потрібні фонди та подбати за людей, які на місці доглядали би будови.

Від 1-го липня ц. р. дім цей буде відданий до ужитку. Є там 32 кімнати, велика саля, кухня з двома огнищами, пивниці та інші приналежности. Всі кімнати соняшні і мають бальконі; найбільше є кімнат величини 4×3 м., одначе є також більші кімнати поверхнею 4×4 м. та 4×5 м. Ціна за кімнати така: (за весь сезон — два-три місяці): малі кімнати по 80 зол., середні по 100, великі по 120 зол. Прохарчування зорґанізовано на кооперативний лад; Філія не має наміру заробити на харчах, тільки хоче дати здоровий, смачний достатній харч за власні кошти. Дають їжу пять разів денно (сніданок, другий сніданок, обід, підвечірок, вечеру). Ціна за прохарчування на дорослу особу 2.50—3 зол. денно. Діти користуються знижкою: у віці до 6 літ — 50%, від 6—10 літ 25%. Ніякі інші надзвичайні доплати не передбачені.

Уся мета такого дому допомогти товаришам провести вакації дешево та в найкращих умовинах. Управі цієї оселі доведеться ще довгі роки працювати, заки вона сплатить усі довги, що тяжать на цій будівлі. І тому бажанням Ради цієї оселі є, щоби члени станиславівської Філії, а також усіх інших Філій у краю користали з цієї домівки; тут не будуть вони наражені на визиск як у інших пенсіонатах і ресторанах, використають свій побут якнайкраще і вирівнають працю орґанізаторів.

**Хто не платить за часопис, підкопує рідну пресу**

# ОСТАННІ ВІСТИ

### НЕПРАВДИВА ВІСТКА ПРО КОРИДОР.

БЕРЛІН, 29. 6. ПАТ. Бюро Вольфа повідомляє з Льозанни: Вістка „Дейли Телеграфу", що фон Папен хоче довести до порозуміння з Польщею на основі уміжнародовлення польського коридора є видумана.

### ФОН ПАПЕН ДОМАГАВСЯ РЕВІЗІЇ ВЕРСАЙСЬКОГО ТРАКТАТУ.

ПАРИЖ, 29. 6. ПАТ. Авасів кореспондент повідомляє з Льозанни, що підчас розмови з Еріотом фон Папен домагався ревізії версайського трактату в тій його частині, яка торкається східних кордонів, рівности зброєнь і приведення збройних сил до теперішнього рівеня збройної сили Німеччини. Вкінці фон Папен поставив внесення на новий поділ золота, а саме звсунув концепції девалюації новим поділом запасів золота.

### ЗАСІДАННЯ ЛІГИ ВІДЛОЖИЛИ.

ЖЕНЕВА, 29. 6. ПАТ. Надзвичайне засідання Ліги Націй, що мало відбутися в четвер, відложили до пятниці пополудні.

### БЮДЖЕТ У ФОРМІ ДЕКРЕТУ.

БЕРЛІН, 29. 6. ПАТ. Уряд Німеччини постановив на сьогоднішньому засіданні оголосити бюджет Німеччини на цей рік у формі президентського декрету. Декрет буде підписаний завтра або післязавтра.

### ФРАНЦУСЬКА ТЕЗА В ЛЬОЗАННІ.

ПАРИЖ, 29. 6. ПАТ. Еріо подав у Льозанні таку фр. тезу: Німеччина повинна заплатити відшкодування. Може платити готівкою, або признати для Франції госп. користи. Німеччина може увільнитися від сплат, коли скріпленням безпеки Франції та справжньою мир. ґарантією позволить Франції зменшити військові тягарі та так причиниться до повороту довіря, що є невідкличною умовиною зломання госп. кризи.

### ЩЕ ОДИН, ЩО „СХОПИВ" ЛІНДБЕРҐОВУ ДИТИНУ.

Нюйорк, 29. 6. ПАТ. Поліція арештувала Нормена Гвайткера, який вимантив від редакторки „Вашингтон Повст" 100.00 дол. Він впевнив редакторку, що схопив Ліндберґову дитину. Редакторка пізнала в ньому того, що був у неї, перешукав усі кути, щоби справдити, чи нема де мікрофону або чи не скрився де полісмен і грозив їй, що вбє її, заки рішився почати розмову на тему умовин, на яких готов віддати Ліндберґову дитину.

—o—

## СПОРТ.

### УКРАЇНА — ОЛД-БОЇ 6:3 (4:0).

Змагання за мистецтво А-кляси. Україна грала в незміненому складі, як в Станиславові, себто з Дицьом і Підлісецьким у помочі. Олд-Бої виступили в найсильнішому свому складі з Бачом, Ґарбеньом, Шабакевичом і Савкою. Перша половина змагань, це найкраща частина гри України в цьому році, коли-то виказує вона незвичайно гарну комбінаційну гру і вповні вдоволяючу стрілову диспозицію. В другій половині гра більше вирівняна. Хід змагань. Вже в 1. мін. по гарній комбінації Лисик-Гоцький І. — Гоцький ІІ. добуває ост. острим стрілом 1-і ворота дня. В 5. і 16. мін. стріляє Гоцький І. двоє ідент. незвичайно ефектовних дал. воріт. 10 мінут перед половиною підвищує Воробець відношення воріт на 4:0! Серед симпатиків України незвичайний ентузіязм з причини дійсно гарної та продуктивної гри цілої дружини. Навіть слабша досі лінія помочі вивязалася беззамітно зі свойого завдання.

В другій половині диктує суддя п. Стшешевський карного проти України, якого використовує Савка. На хвилину переймають Олд-Бої ініціятиву в свої руки і добувають другі ворота з гарного стрілу Бача. 4:2. Скрегота переходить до нападу, де притомно використовує підбрамкове замішання добуваючи пяті ворота для України. В 36. мін. добре випущений Гоцький ІІ. закінчує певним стрілом серію воріт України. 6:2. Останні ворота дня добуває із замішання Савка. Видців понад 1.000.

### ЛІҐОВІ ЗМАГАННЯ.

КРАКІВ. Краковія — ЛКС 3:1 (3:0).
ВАРШАВА. Висла — Польонія 1:0 (1:0).

### ТОВАРИСЬКІ ЗМАГАННЯ.

ПОЗНАНЬ. Ред Стар — Варта 3:2 (1:1).

### ЗМАГАННЯ А-КЛЯСИ.

ЛЬВІВ. Бяли Ожел — Чорні І. Б. 6:0 (4:0).
ЛЬВІВ. Погонь І. Б. — Лехія 8:4 (3:2).
ЛЬВІВ. Гасмонея — Ресовія 3:2 (1:2).
СТАНИСЛАВІВ. Ревера — Погонь 4:1 (1:1). (Стр.)

## Під увагу батькам дітей і молоді у шкільному віці.

### Посилайте дітей до українських фахових шкіл!

Богато говоримо про потребу українського фахового шкільництва та поширення його організаційної сітки. Але мало хто звертає увагу на те, щоби українську молодь спрямовувати в першу чергу до наших істнуючих вже фахових шкіл. Цих шкіл є покищо дуже мало, але на жаль вони мають ще дуже слабу фреквенцію. І це діється не вважаючи на те, що наші фахові школи на загал зразково поставлені і можуть конкурувати навіть з найкращими школами державними. Дивне і сумно, що в практиці наше громадянство так відноситься до свого рідного шкільництва...

Знаємо факти, що деякі наші громадяни посилають своїх дітей до чужих шкіл, не дивлячися на те, що у нас істнують подібні українські школи. А приміром у Львові є чимало українських ремісників, що своїх учнів-термінаторів посилають до чужих фахово-доповняючих шкіл на відділи, які веде також і „Рідна Школа".

Українське громадянство повинно на це звернути особливу увагу, бо таких сумних фактів не можна ніяк оправдати. *Е. Л.*

**Хто не платить за часопис, підриває рідну пресу.**

# НОВИНКИ

— **Приймаю як давніше в моїм Заведенні при вул. Сикстуській ч. 17 від 9—1 і 3—6. Н а с с.** 3-5

— **Перед відїздом на вакації** не забудьте дати футро до перехования, бо **міль** це домашній злодій. Найкраще його переховає робітня футер Ю. Глушевського, вул. Коперника 16, ІІ. п.

— **Ровери** краєві і закордонні найдешевше поручає **Юліян Ломага, Львів, Валова 11.** 11—20

— **Редакційні вістки.** Головний редактор „Діла" **Василь Мудрий** розпочав з нинішнім днем літню відпустку. Підчас його неприсутности провід редакції веде **Іван Кедрин.** З літньої відпустки повернув член редакції **д-р Іван Німчук.**

— **Нарід голодує.** Економічний комітет міністрів рішив, як повідомляє польська преса, поспішити з допомогою для повітів, навіщених неврожаєм у воєвідствах виленському, новогродському, поліському, волинському та на Гуцильщині. Населення має дістати більшу скількість муки на 4-місячний безпроцентовий кредит. Допомога конечна, бо населення, щоби заплатити податки та ріжні зобовязання, випродало ще в осені своє збіже. З весною нестало зерна на засів, а тепер вичерпалися всі засоби, так що нарід голодує і не може видержати до нових жнив.

— **Українська оперета в Америці.** У Філядельфії відбулася недавно вистава оперети Артемовського „Запорожець за Дунаєм", яку уладив Український Мистецький Театр у Флайшер Авдиторіюм. Українці, що йшли на виставу української оперети, знали наперед, що там виступлять і будуть співати також чужі артисти, італійці і жиди, отже думали, що співатимуть по англійськи. Прийшли до салі чужої, а з ними напливала й чужа публика, американці, італійці, жиди. Одначе всі мило здивувалися, як почули рідну пісню в рідній мові з уст чужих артистів. Найцікавіше, що з них ніхто не знає української, ані навіть іншої славянської мови, а вимовляли так добре українську мову якби українці. Це вже заслуга п. Дмитра Шутра, котрий занявся уладженням цілої вистави і сам научив артистів української вимови у співі. Головну ролю Івана Карася відіграв відомий оперовий співак з Великої України, що виступає у філядельфійській Ґренд Опері, п. Михайло Швець. Його гра і спів були знамениті. Ролю Одарки відіграла пані Тиллі Бармач, артистка-співачка жидівка, уроджена в Америці. Вона добре співала і ще краще відіграла свою ролю. В українськім строю і знаменито вимовляла українські слова, так що зовсім виглядала на українку. Ролю Оксани відіграла молода артистка, панна Олена Буссінґер, американка, німецького роду. Вона теж української мови цілком не знає. Але так гарно вимовляла по українськи, що в українськім строю виглядала дійсно як українська дівчина. Ролю Андрія відіграв добре італець Фраческо Чіпріотті. Ролю султана й Іммана Бенджа мін Ґробані. Балет укладу п. Дмитра Шутра також був дуже гарний.

— **Учителям не вільно курити при учнях.** Такий розпорядок має видати польське міністерство освіти в найближчому часі. Цей розпорядок має підтримати протинікотинову пропаґанду серед молоді, бо учитель з папіроскою в зубах не дуже переконує молодь про шкідливість курення.

— **З Бриґідок утікають вязні.** В карно-слідчій вязниці (Бриґідках) у Львові перебуває Сте-



фан Каламар за ріжні злочини, яких допустився в Жовківщині. Перед кількома днями він нагло щез. Сторожа перешукала всі пивниці, стрихи та інші закамарки, але без успіху. Переведене слідство викрило, що Каламар утік незвичайним способом. З вязничного подвіря виїхала на місто фіра з порожною бочкою, призначеною на вапно. Каламар, незамічений ніким, вліз до бочки і виїхав у ній на місто. Найшовшись на дальшій вулиці, він швидко вискочив і кудись сховався. Однак не довго попасав на волі. Поліція кинулася за ним на розшуки по цілому місті і найшла при вул. Жерельній. Остаточно Каламар помандрував назад до Бриґідок. Крім того утік з тої самої вязниці фризієр Зайдель, що відсиджував двомісячну кару за крадіж. Досі його не зловили.

— **Касаційна розправа Ґорґонової.** На 23 липня ц. р. визначена перед найвищим судом у Варшаві касаційна розправа Ріти Ґорґонової, засудженої у Львові на кару смерти. Ґорґонову будуть боронити перед найвищим судом дотеперішній її оборонець адв. д-р Аксер і варшавський адвокат Мечислав Етінґер.

— **Знову трагічні артилерійські вправи.** В селі Церківка підчас гострого стріляння артилерійської школи підхорунжих з Володимира розсадило гарматне дуло, наслідком чого погибло чотирох підхорунжих.

— **Родинні трагедії.** Вільгельміна Богданська, жінка лікаря з Делятина, пробувала у Вовчинці пов. Станиславів відобрати собі життя, випивши отрую на щурі. Причиною була нервова недуга наслідком родинних невзгодин. В тяжкому стані відвезли її до станиславівського шпиталю. — В Бориславі отруїлася Софія Злобек, жінка нафтового робітника, напившись оцтової есенції, наслідком родинних невзгодин. Вона виправила доньку до школи по свідоцтво, а коли дочка вернула додому, застала матір неживу.

— **Скритовбивство.** В Корчині пов. Сокаль убив хтось біля коршми господаря Романа Мартинюка. Вбивства доконано, як догадуються, на основі родинних непорозумінь, наслідком чого поліція арештувала одного з місцевих мешканців.

— **Смерть чотирох осіб від грому.** Як повідомляють із Берестя, над кількома місцевостями на Підляшу перейшла сильна буря з громами і наробила величезної шкоди. Від громів згинуло 4 особи і згоріло 12 хат, млин та кільканацять штук худоби.

— **Проти еротично-сексуальної літератури.** Пруське міністерство внутрішніх справ заборонило виставляти еротично-сексуальну літературу, особливо ілюстровану, як у книгарських виставових вікнах і часописних кіосках, так і в прилюдних льокалях. Те саме відноситься до реклями забавових льокалів, оскільки вона противиться прилюдній моралі.

— **Із церковної статистики в Канаді.** В Канаді живе яких 400.000 українців, з того понад 250.000 греко-католиків. Число українців старо- і ново-православних та протестантів важко означити. Священиків ґр.-кат., світських і монахів (оо. Василіян і Редемптористів) є там понад 50. Гр.-кат. парохій понад 30, з того 4 у Вінніпезі. До кожної нашої парохії належить пересічно 10 церков, так що всіх гр.-кат. церков і місій є в Канаді понад 300. Церков українських автокефалістів є до 90. В самій провінції Саскачевані було торік 99 гр.-кат. церков, 37 новоправославних (автокефальних), 10 старо-православних, 7 баптистських домів молитви і 4 пресвитеріянських. У двох місцевостях тієї провінції були школи СС. Служебниць.

— **Чи можливо розмовляти з духами померших?** Папа установив минулого року спеціяльну комісію, що має за завдання студії над спіритизмом в цілому світі. Недавно появився перший звіт тієї комісії. На основі статистичних даних звіт засовує розвиток спіритизму в поодиноких державах. Найбільше поширений спіритизм у Злучених Державах Пів. Америки. Прихильники спіритизму там переважно зорганізовані і спіритистична література має великий попит. Друга держава, де цікавляться дуже спіритизмом, це Англія. Дальше ідуть Франція, Німеччина, Польща, Австрія, а вкінці східні держави. Найменше розвинений спіритизм в Еспанії та Італії, але й там він уже вкорінився. Звіт папської комісії дає теж відповідь на питання з ділянки спіритизму, а саме: чи люди на землі можуть розмовляти з душами померших і чи може істнувати якесь порозуміння між на-

шим світом і світом позагробовим? На оба ці питання звіт дає негативну відповідь.

— **Місто червоної язви.** Коли минеться царство червоних комісарів в теперішній совєтщині, то щойно тоді зачнуть появлятися спомини, подібні до тих, що ось тепер написав і видав в накладні Е. П. Доттона Юрій Попов про свої переживання під більшовиками в місті Ризі, в 1919 р. Тоді — як описує Попов у книжці „Місто червоної язви" якась збиранина, убрана на азійський спосіб, набігла на місто Ригу, в Латвії, розпаношилась там і почала поширювати свою „культуру", щоби показати наглядно, як має виглядати вимріяне більшовицьке царство. За короткий час більшовицький революційний трибунал засудив на розстріл в місті Ризі 1.549 людей, а в краю 2.083, разом 3.632. Такі урядові цифри. А крім того стріляли і без суду. Таких вачислює Попов 1.400. З голоду згинуло 8.500, а до вязниць вкинено біля 30.000 людей. Попов каже, що найбільш дикими показалися жінки. Були це давніші вуличниці, які тоді дірвались до влади разом з кримінальними типами і вбивали залюбки „буржуазну худобу", як називали тоді прихильників давнього ладу. Попов описує у своїй книжці сцени, які ліпше не читати здоровому чоловікови.

—o—

## ✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

**Ванда Лукашевич,** дружина колишнього довголітнього посла до буковинського сойму, до австрійської державної ради, до румунської палати депутатів, опісля сенатора, президента Української Демократичної Партії, померла 23. червня ц. р. в Чернівцях. Українське громадянство на Буковині втратило дуже діяльну патріотку. Покійна була довголітною головою Т-ва „Жіноча Громада", президенткою „Кружка українських пань", головою церковного українського жіночого т-ва „Мироносиці", що опікується українськими сиротами й дрібними дітьми і т. п. При всякій добродійній акції Покійна приносила крім праці також матеріяльну лепту, жертвуючи на добродійні цілі значну частину своїх засобів. В. Ій П.!

## Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 29 VI. 1932 р. за масло експортове та десерове пріма 2·20 зол., за літру молока 17—18 сот., літру сметани 0·90 зол., копу яєць 3·50—3·60 зол.

## Дописи.

ЛУЧИНЦІ, пов. РОГАТИН. **(Кооперативне свято).** Дня 12. червня ц. р. відбулося в Лучинцях Кооперативне Свято з нагоди 10-ліття оснування кооперативи. Свято почалося соборною Службою Божою, яку відправили о. декан Яворський, о. Гаврилишин і о. Максимець. Проповідь виголосив о. Гаврилишин. Співав хор з Путятинець. На це свято Лучинець явилися кооперативи сусідніх сіл у великому числі. По Службі Божій відбулася святочна академія. Академію отворив місцевий господар п. Дмитро Ромах, голова Надзірної Ради Кооперативи в Лучинцях. Посол Кузик у довшій промові представив зібраним кооператорам великі цілі української кооперації та взивав, щоби при кооперативній роботі, виконуючи маленькі щоденні роботи, мали все перед собою виховання нової, кращої, справдішньої людини, гордої, бо здатної до самодільности, меткої в праці та ощадности, здисциплінованого, але вільного творця нового громадянського українського життя. Привіт від РСУК зложив ревізор Мельничук і кооператор в Пукові п. Юрків. На Академії співав хор з Пукова під управою пароха о. Соловія. Треба замітити, що завдяки свідомости місцевих селян кооператива в Лучинцях є одною з найкращих в повіті.

СТЕПАНЬ НА ВОЛИНІ. **(Посвячення Народнього Дому й кооперативне свято).** Дня 19. червня ц. р. в Степані відбулося посвячення новозбудованого Народнього Дому ім. Тараса Шевченка та перше кооперативне свято в тім районі. Це небуденне свято на Волині зібрало масу місцевих громадян та селян з дооколичних сіл і з далеких хуторів. По Службі Божій рушив похід з процесією до Народнього Дому. Чину посвячення в українській мові довершив о. Дмитро Беригович та виголосив прегарну проповідь, в якій вказав на вагу Народнього Дому для культурного й економічного розвитку українського народу. По закінченні духовної части промовив перший голова Комітету будови п. Олександер Кудря, який розказав, як степанці будували свій Народній Дім. Народній Дім здвигнено виключно силами і коштами громадян, які складали жертви грішми й давали будівельний матеріял. Допомогли їм і заморські брати з Канади, які прислали пожертву 50 долярів. Новозбудований дім є вповні виплачений і не має ніяких довгів. З черги витав степанське свято посол Зиновій Пеленський зі Львова. Треба було бачити радість зібраних селян на цьому святі. Неодному старшому стала й сльоза в очах з радости, що дожив цеї хвилі. Народній Дім, крім великої театральної салі з обширною сценою має ще кімнати на бібліотеку та на щоденні сходини. Саля Народнього Дому прибрана гарними образами прикрашеними українським звичаєм рушниками. Вечором того ж дня відбулося перше Кооперативне Свято. [illegible] Народнього Дому виповнена по береги. Місцевий [illegible] відспівав кооперативний гимн, а потім п. Олександер Кудря виголосив реферат про вагу і значіння кооперації для українського народу. Іменем РСУК, як [illegible] організаційної української кооперативної Централі, [illegible] тав свято пос. З. Пеленський, а від кооператив [illegible] стополі п. М. Трохимчук. Другою частиною програми була вистава песи „На Україні", яку дуже вдачно [illegible] грали місцеві аматори. На закінчення свята місцевий [illegible] під управою п. Володимира Зданевича відспівав [illegible] вязанку українських пісень. По закінченні свята [illegible] жваві танці, яким приґравала місцева аматорська [illegible] на орхестра. Дня 20. червня ц. р. відбулася в Степані [illegible] нахида, яку служив о. Д. Беригович і Святочна Академія по головному отамані Симоні Петлюрі. Так [illegible] ють свідомі громадяни Степані і належить їм побажати, щоби на дальше не уставали в своїй праці для кращого майбутнього. — **А. М.**

РУДКИ. **(Окружна конференція в Угерцях Винявських. — Стшельци).** Угерці Винявські в рудецькому повіті знані як фондація Т-ва „Просвіти", заснована бл. п. Михайлом Малецьким. Це чисто українське село. Здавна не було в Угерцях школи, а вчили СС. Служебниці, також вивіновані бл. п. Малецьким. Сестри вчили дуже гарно дітвору і виїздили з нею в околичні села з діточими концертами. Перед кількома роками шкільна рада заложила в Угерцях школу. До школи вислали вчителя-шовініста поляка, що всюди говорить тільки по польськи, навіть в домі пароха. Він вибудував шкільний будинок, чим наложив на убоге село величезний тягар. В тім шкільнім будинку відбулася 17. п. м. окружна конференція учителів. І люди, що знали Угерці зперед кількох літ, ахнули з дива. Дітвора в школі витала гостей: „нех бендзє похвальони", молитви відмовляла в школі тільки по польськи, після науки співала патріотичну польську пісоньку; що більше, на вулиці витала стрічних „[illegible]". Кількалітна праця СС. Служебниць в українському дусі щезає під впливом учителя, польського шовініста. Та мало того. На Вознесення Господне в Угерцях храм. Сходиться багато людей з околичних сіл на празник. На той день місцевий учитель зааранжував [illegible] „стшельца". Приїхав з Рудок староста й інші достойники, зійшлося кілька постерунків П. П., спровадили і фотографа. Як звичайно після програми співали „[illegible]", склалали присягу, ну і фотографували „стшельцув" з достойниками, ще й вхопили між себе [illegible] го о. пароха. Люди втікали, плакали, що перелицьовують село на польське....

**Зміна адреси 1 зол. Можна присилати почтовими марками.**

# ОГОЛОШЕННЯ

## Кіна.

**АПОЛЬО:** „Кайдани минувшини" та „В далекий світ".
**КАСІНО:** „Королева підземелля" (Дж. Ґревфорд).
**КОПЕРНИК:** „Капітан Гвелен" (Ґейрі Купер), „Макабіяда" та „Джозефіна Бейкер із своєю трупою".
**ЛЕВ:** „Князь Дракуля".
**МАРУСЕНЬКА:** „Капітан Гвелен" (Ґейрі Купер), „Макабіяда" та Джозефіна Бейкер із своєю трупою".
**МІРАЖ:** „Прощай Ліліянко, прощай Маскот" (Ліліяна Гарвей, Іго Сим).
**ОАЗА:** „Цвітка Альжиру".
**ПАН:** „Баркароля кохання", „Сіям, країна білого слона".
**ПАЛЯС:** „Чоловік своєї жінки".
**ПАСАЖ:** „Сталева долоня" та додатки.
**ПРОМІНЬ:** „Жінка в багряниці".
**СОНЦЕ:** Ґарі Піль і Чаплін.
**СТИЛЕВЕ:** „Неаполь співаюче місто".
**УТІХА:** „Серед диких звірів" і дві комедії.
**ХИМЕРА:** „Чар танга" та звуковий додаток.

## Закордонне радіо.

**Пятниця, 1. липня 1932.**

**Кеніґсберг** (217,1) 11.30, 15.15 Концерт, 20.00 „Лібе ім Лерм" авд., **Братислава** (278,8) 12.30, 21.00 Концерт, 22.20 Циг. музика, **Штрасбурґ** (345,2) 20.30 „Ля Терезіна" оп. Штравса, **Гельсінґфорс** (368,1) 19.00 Іре Сарніо, спів, **Гамбурґ** (372,2) 19.20 „Вогняна птиця" Стравінського, 19.50 Мандрівні пісні, **Білгород** (430,4) 20.00 Оп. арії, Мілька Міхль, **Рим** (441,2) 12.45, 22.40 Концерт, 17.30 Спів, Вера Поджелі. 20.45 „Стріча в небі" радіокомедія, **Прага** (488,6) 19.00 Меляхолійні пісні, хор, ґітари, **Рига** (525,4) 16.30 „Валькірія" оп. Вагнера, **Будапешт** (550,5) 17.30 Солісти, **Харків** (937,5) 15.00 Концерт, 16.00 Концерт для сільської молоді, 20.00 Пісні й музика України, 24.00 Симфк. орхестра, **Давентрі** (1554,4) 16.00 Шотляндська орхестра, 17.15 Для дітей, 20.00 „Сицилійська вечірня" оп. Вердія, **Париж** (1724,1) 20.00 „Ль' Етранж Парі" авд. Ремольд.

## ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

**Пятниця, 1. липня 1932.**

12.20, 12.45, 15.10 Ґрамофон, 12.40 Метеор. комунікат, 15.00 Господарський комунікат, 15.30 З життя польських спів. т-в, 15.35 Мала діточа ревія „Опустіла кляса", 15.55 Ґрамофон, Сільва рерум, 16.40 Відчит, 17.00 Концерт, 18.00 „В африканськім раю", 18.20 „Венеція е Наполі" муз.-вок. авд. італ. пісень, 19.45 Фейлетон, 20.00, 21.10 Симф. концерт, 20.55 „Найсоняшніша земля Польщі", 22.00, 22.50 Танк. музика, 22.40 Спорт.

## ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

**Свято Пресв. Евхаристії.** В неділю 3. липня ц. р. у свято Пресв. Евхаристії в Преображенській церкві відправиться Архієрейська Сл. Божа, яка пічнеться в **год. 7.30 рано** (раньше, як звичайно, з приводу рукополагання неопресвитерів). **Около 10год. рано** відбудеться торжественний похід процесій усіх львівських церков до чотирьох престолів у Ринку. Парохіяльний Уряд Преображенської церкви запрошує отсим на це свято всі наші ПТ. Товариства, Установи й Організації, а також усіх вірних міста Львова.

**У виказі жертв** на „Рідну Школу" в ч. 141 „Діла" зайшла ошибка, а саме замісць „з нагоди вінчання п. Вячеслава Ласовського з п. Любович-Янович" має бути „з п. Любкою Янович".



За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10.